

L'autostopista

Roald Dahl

Ara conduïa l'auto lentament, a no més de seixanta-cinc quilòmetres l'hora, per assegurar-me que no em tornessin a deturar. Havíem arribat a la carretera principal de Londres a Oxford i anàvem de baixada cap a Denham.

De cop, el meu passatger em va mostrar un cinturó de cuir negre que duia a la mà.

-Que l'ha vist mai, abans? -va preguntar. El cinturó tenia una sivella de llautó amb un dibuix ben poc usual.

-Ei! -vaig dir-. És meu, oi? És *meu* ! D'on l'ha tret?

Va somriure amplament i va moure el cinturó de banda a banda.

-D'on es pensa que l'he tret? -va dir-. De la part de dalt dels seus pantalons, és clar.

Vaig allargar la mà fins al cinturó. No hi era.

-Vol dir que me l'ha tret mentre conduïa? -vaig preguntar, desconcertat.

Va fer que sí amb el cap, observant-me tota l'estona amb aquells ulls negres, de rata.

-És impossible -vaig dir-. Hauria hagut de descordar-me la sivella i passar tot el cinturó a través de les baguetes. L'hauria vist fer-ho. I encara que no l'hagués vist, ho hauria notat.

-Ah, però no ho ha notat, oi? -va dir, triomfant-. Va deixar caure el cinturó a la falta, i ara, tot de cop, li penjava un cordó de sabata marró dels dits-. I què me'n diu d'això, doncs? -va exclamar, mostrant el cordó de sabata.

-Què li he de dir? -vaig dir.

-Hi ha algú per aquí a qui li falti un cordó de sabata? -va preguntar, amb un somriure sorneguer.

Vaig abaixar la vista cap a les sabates. Me'n faltava el cordó d'una.

-Ostres! -vaig dir-. Com ho ha fet? No he vist que s'ajupís en cap moment.

-Vostè mai no veu res -va dir orgullós-. Mai no ha vist que em moguéssis ni un centímetre. I sap per què?

-Sí -vaig dir-. Perquè té uns dits fantàstics.

-Exacte! -va cridar-. Ho ha enganxat de seguida, oi? -Es va reparar i va continuar xuclant el seu cigarret casolà, fent anar el fum contra el parabrisa. Sabia que m'havia impressionat molt amb

aquells dos trucs, i això el feia molt feliç-. No vull fer tard -va dir-. Quina hora és?

-Hi ha un rellotge davant seu -li vaig dir.

-No me'n refio dels rellotges dels autos -va dir-. Quina hora diu el seu rellotge?

Vaig apujar-me la màniga per mirar el rellotge de polsera. No hi era. Vaig mirar l'home. Em va tornar la mirada, somrient.

-També me l'ha pres -vaig dir.

Va allargar la mà: a la palma tenia el meu rellotge.

-Bon assumpte, aquest trasto -va dir-. De primera qualitat. Or de divuit quirats. I fàcil de col·locar, també. No hi ha mai problemes per desfer-se de coses de qualitat.

-M'agradaria recuperar-lo, si no li fa res -vaig dir, bastant malhumorat.

Amb cura, va col·locar el rellotge a la guantera de cuir que hi havia davant seu.

-A vostè, mestre, no li pisparia res -va dir-. Vostè és col·lega. M'ha recollit de la carretera.

-M'alegra saber-ho -vaig dir.

-Tot el que faig és contestar-li les preguntes -va continuar-. M'ha preguntat de què vivia i li ho estic ensenyant.

-Què més m'ha pres?

Dahl, Roald. *L'autostopista*. Barcelona: Editorial Empúries, 1988. Traducció de Quim Monzó
Traducido por Quim Monzó